

TERUG BIJ ONS - 3

Ik liep de slaapkamer van Mesija in om hem te roepen voor het avondeten dat mijn moeder al op tafel had staan. Het was een vast ritueel.

Om half vijf 's middags zei mijn moeder steevast: 'Nu een half uurtje voor mijzelf. Dan wil ik even niet gestoord worden.'

Ze ging dan op haar plekje op de bank zitten met een glaasje sap en de Libelle die ze iedere donderdag kocht. Geen abonnement, maar als vaste prik iedere week kopen.

'Kopen is zo veel meer gezellig dan dat ie gewoon domweg op de deurmat valt,' was haar argument.

Om vijf uur stond ze dan op en was ze weer aanspreekbaar. Van vijf tot zes werd er gekookt. Niet dat ze een keukenprinses was maar ze zorgde ervoor dat er iedere dag iets op tafel stond wat op zijn minst warm was. Ze vond er geen klap aan. Al haar gerechten duurden ook, inclusief tafeldekken, een uur aan bereiding. Of het nu nasi was met kip. Of aardappelen, ongeschrapte wortels en vlees met zwoerd. Het maakte niet uit. Mijn moeder had mij ooit verklapt dat het enige wat ze van haar moeder, die amper zelf wist hoe je thee moest zetten, had geleerd over koken hoe gekookte aardappels voelden.

De dag voordat mijn moeder ging trouwen liet mijn oma haar even in de gekookte aardappelen prikken onder het motto: 'Dan weet je hoe dat voelt.'

Vol enthousiasme was mijn moeder als getrouwde vrouw aan het koken geslagen. Op 23 december trouwden mijn ouders. Geen huwelijksreis. Op 24 december was mijn vader alweer aan het werk. Mijn moeder ging inkopen doen voor hun eerste en gezamenlijke kerstdiner. Kalkoen! Dat leek haar een goed plan. En dat met de kennis van één maal in een aardappel te hebben geprikt. Met een recept voor een diner voor acht tot tien personen, wat ze toen niet door had, ging ze op pad om inkopen te doen. Mijn vader werkte "gelukkig"

Ik kijk Kindi na en besef dat ik een warm gevoel krijg. Afwezig kijk ik naar iedere stap die ze maakt. Hoe ze tussen patiënten, artsen, bezoek en verpleegkundigen door de lange gang beweegt. Alles en iedereen "vergrijs" om haar heen en het is alsof alleen Kindi kleur heeft. Zij is het middelpunt van de hele scene. Ik betrap mezelf erop dat ik een gevoel van verliefdheid heb. Ik bedenk me dat dit wel heel bizar is. Mijn broertje is letterlijk doodziek en ik ben aan het flirten met zijn verpleegkundige. Maar mijn gevoel van gelukzaligheid bij de gedachten aan Kindi wint het overduidelijk van de schaamte voor mijn timing van dit gevoel. Terwijl ik richting de lift loop om naar afdeling M1 te gaan laat ik alle indrukken van die middag in gedachte aan mij voorbij gaan. Wanneer ik de lift op de eerste verdieping uitloop sla ik rechtsaf M1 op. Dit is de kinderafdeling van het ziekenhuis. Normaal gesproken zou Mesija hier al niet meer thuishoren, maar aangezien hij hier al als heel jong kind kwam en "bijzonder" is, heeft hij deze uitzonderingspositie. Er is ook niemand die het vreemd vindt. Zeker niet gezien zijn fysiek. Vanwege de zware medicijnen is zijn groei behoorlijk gestagneerd, heeft zijn lichaam nog niet de puberfase bereikt en oogt hij, voor een willekeurige voorbijganger, als een veertien jarige jongen. Mesija is hier zo kind-aan-huis en geliefd dat de verpleegkundigen van M1 niet zelf bepalen wie Mesija tijdens een shift verpleegt. De keuze wie hem verpleegt wordt iedere dag overgelaten aan Mesija. Vaak is dat Sjoerd, als hij dienst heeft. Als Sjoerd er niet is, dan Kindi. Goede keuze, maar ikzelf zou het hebben omgedraaid. Sjoerd is de enige man op de afdeling en neemt samen met Mesija iedereen die hij maar kan in de maling. Zo had Sjoerd ooit een dikke zwarte spin gevangen en in een leeg ziekenhuiswarmhoudbord met deksel gedaan. Toen Mesija van de dame die het eten bracht zijn avondeten kreeg, wisselde Sjoerd snel het bord eten om met het bord met de spin. Daarop riep hij de dame terug en vroeg haar om even

Mijn moeder was 's ochtends al bijtijds wakker en kwam de woonkamer in. Emgard en ik hadden beiden op een bank in de woonkamer geslapen. Zo hadden we meneer Essere het privé en comfort van een eigen kamer weten te gunnen. Perrine en Mesija sliepen beiden op de kamer van Mesija. Perrine zou niet meer van zijn zijde wijken. Mijn vader sliep ook nog. Maar dat was bij hem normaal. Die sliep wanneer hij de kans van mijn moeder kreeg een gat in de dag. Emgard sprong als eerste op en dook onder de douche. Ik genoot in de tuin van de ochtendzon met de verse koffie die mijn moeder kwam brengen.

Normaal gaf ze me een aai over mijn hoofd en zuchtte diep zoals alleen zij dat kon: 'Het komt goed.'

Ik kon nooit goed peilen of ze dat dan meende, of mij moed wilde inpraten, of misschien juist wel zichzelf. Altijd was ze sterk en altijd positief. Er was altijd ruimte voor emotie, om vervolgens rechttop te gaan staan en het gevecht vol vertrouwen aan te gaan in de wetenschap uiteindelijk te zullen overwinnen. Maar deze keer zei ze dit niet. Ze zei niet "het komt goed". Dat viel op. Dat zinnetje was er zo ingeslepen dat de leegte van het ontbreken van die drie kleine woordjes zo'n gat sloeg in mijn vertrouwen dat mijn maag stante pede in zwaar protest kwam. Ze sprak de woorden niet uit. Ze neuriede. Ze begon te zingen. Het "Ave Maria" begon door de openstaande keukendeur de tuin in te dwarrelen. Ik zag haar gezicht. Ze keek uit over de polders achter het huisje. Ze keek de verte in. Wat zag ze? De toekomst? Ze had een blik van berusting op haar gelaat. Geen capitulatie. Maar een omarming van het onafwendbare. Een onafwendbare toekomst die al lang was gemaakt, alleen nog niet voltooid. Ik stond op van het tuinbankje en liep de keuken in. Ik hielp mijn moeder mee de ontbijttafel te dekken waarna iedereen aanging, gewekt door de geur van gebakken eieren en spek, of wellicht door het luidkeels meezingen van Giuseppe